
Horsensianer som folketingskandidat

Kræftforskeren, dr. med Jørgen Kieler om princielle synspunkter

Dr. Jørgen Kieler

Overlæge dr. med. Jørgen Kieler, sen af afdøde læge Ernst Kieler, Horsens, er opstillet af Venstre i København til det kommende folketingsvalg. Dr. Kieler, der er en af vore mest fremtrædende kræftforskere, er forstander ved Fibiger Laboratoriet i København. Under besættelsen deltog han sammen med sine søskende aktivt i modstandskampen og blev sammen med sin bror, læge **Flemming Kieler, Horsens, sendt i tysk kz-lejr.**

Om sin opstilling siger han i Venstres månedsblad bl. a.: - Jeg har tidligere, men ikke altid, stemt på Venstre. På fhv. minister Axel Kristensens foranledning har jeg deltaget i en række studiekredse vedrørende højere uddannelse og forsk-

ning. Venstre ønsker direkte kontakt til den aktive forskning, og når man er enig i, hvad der bør gøres, er det en naturlig opgave også at være med til at søge det ført ud i livet.

Jeg har dog eet motiv til. Den generation, jeg tilhører, har med nogen frustration og med lys og lygte ledt efter en debat, som satte oplevelserne under 2. verdenskrig i et rimeligt relief. I lang tid har vi følt skuffelse over, at diskussionen synes at danne en fortsættelse af tredivernes, men de seneste års debat har været anderledes berigende og meget spændende. Vi har fået en konflikt og en debat mellem generationerne, som inspirerer til en indsats for den liberale livsholdning.

Om ungdomsoprøret siger Jørgen Kieler bl. a.: - Også under krigen udgjorde oprørerne mindre end 10 pct. Det betyder ikke, at de ikke kan være eksponenter for stemninger og strømninger i samfundet. Blandt de unge er der i dag i vide kredse depression over den manglende kontakt menneskene imellem. De synes, de lever i et køligt samfund, der sætter det materielle og effektiviteten i højsædet, og jeg forstår godt, at de savner lidt af sydens varme, dette at kunne gå på gaden, have bambinoen med og falde ind på en cafe og give sig i snak med alle mulige.

I dag lever de i lidt af en ørken, synes de. Derfor flytter de sammen i kollektiver osv. Der er noget positivt, men også en bunke farligt i dette, for det fremelsker flokmentaliteten og svækker individualismen. Men det er overordentlig forkert at vende de unge ryggen. Det er bedre at leve sig ind i deres tanker og acceptere, at de har grund til at være utilfredse med noget.
